

Kościół w Tabaszowej

Jak piszą kronikarze, bywało tak, że wierni wchodząc do kościoła w Tęgoborzy, szli po suchej ziemi, lecz zaraz za nimi do świątyni wchodziła woda i wychodzili już po wodzie. Niektórzy twierdzą, że widzieli, jak do świątyni wpływano kajakami... Faktem jest, że podtapiany często przez wody Jeziora Rożnowskiego kościółek rozebrano i zrekonstruowano w pobliskiej Tabaszowej.

Drewniany kościół p.w. Św. Mikołaja biskupa wzniesiono w Tęgoborzy w 1753 r., na miejscu starszej świątyni. Odnawiany w 1819 r., a w 1891 r. przedłużony o dużą wieżę, bez większych szkód przetrwał dziejowe zawieruchy. Dopiero budowa zapory w Rożnowie i spiętrzenie wód Dunajca sprawiło, że znajdującą się w pobliżu brzegu jeziora zabytkową świątynię zaczęły nękać liczne podtopienia.

Parafia pw. Św. Stanisława w Tęgoborzy zaczęła się starać o pozwolenie na budowę nowego, większego kościoła, protestując za każdym razem, gdy wody zalewały zabytkową świątynię i budynki parafialne. Rozmowy z dyrekcją elektrowni w Rożnowie się przeciągały, a kościół od czasu do czasu był w wodzie. Cenne przedmioty trzeba było ratować co najmniej 12 razy. Finałem była ugoda sądowa zawarta we wrześniu 1960 r. Za jej podstawę przyjęto zwrot kosztów przeniesienia najpierw organistówki, domu ubogich, budynków gospodarczych oraz plebańskich, a w końcu także i kościoła.

Tymczasem parafia dostała zezwolenie na budowę nowej świątyni. Wznoszono ją w latach 1959-1969 r. wg projektu Tadeusza Brzozy - znanego taternika. Na gruntach plebańskich, niedaleko starego kościoła, ale już po przeciwnej stronie drogi i o 4 m wyżej. Od 26 października 1969 r., kiedy to nastąpiło uroczyste poświęcenie nowej świątyni, stara służyła wiernym już tylko w dni powszednie.

Tymczasem, pismem z dnia 3 kwietnia 1969 r. Wojewódzki Konserwator Zabytków uznał kościół pw. św. Mikołaja za zabytek, którego nie można zniszczyć. Poczęto się starać o zezwolenie na jego przeniesienie do nieodległej Tabaszowej. Pisma Kurii Diecezjalnej długo pozostawały bez odpowiedzi, a woda ciągle dawała się zabytkowi we znaki. Dopiero w 1982 r. budowla została rozebrana i przeniesiona w obecne, atrakcyjne widokowo miejsce. Zrekonstruowano ją na kamiennym fundamencie. W Tabaszowej utworzono zaś w 1989 r. nową parafię, której proboszczem został ks. Marian Jedynak.

Architektura:

Jest to kościół drewniany o konstrukcji zrębowej, szalowany i kryty blachą, jednonawowy z węższym, prostokątnym prezbiterium. Po bokach prezbiterium dwie przybudówki zakrystyjne. Dach siodłowy o jednej kalenicy, przechodzący połącią na starą zakrystię - nad nową daszek pulpituowy. Na kalenicy wieżyczka na sygnaturkę, wieloboczna, kształtu barokowego z latarnią. Nad frontową częścią nadbudowana wieżyczka o wydatnym, wysmukłym i zwieńczonym stożkowo baniastym hełmie z latarnią. W wejściu odrzwia o wykroju dwułucznym.

Prezbiterium zamknięte jest ścianą prostą, na deskach której w I poł. XIX w. namalowano grupę Ukrzyżowania. Malunek ujęty jest w zwieńczoną trójkątnie, drewnianą obudowę. Obok świątyni wolnostojąca, zwieńczona trójkątnie dzwonnica sprzed 1841 r.

Wystrój i wyposażenie wnętrza:

- Polichromia figuralna i ornamentalna z 1895 r., malowana przez Adolfa Gucwę - artystę malarza, dekoratora kościołów;

- Ołtarz główny z bramkami, rokokowy, z II poł. XVIII w., odnawiany w 1892 r. W ołtarzu obrazy przedstawiające: Matkę Boską z dzieciątkiem (XVIII w.) oraz patrona świątyni - św. Mikołaja Biskupa (1892 r.);

- Dwa ołtarze boczne, rokokowe, z II poł. XVIII w. W lewym obrazy: Chrystus Frasobliwy malowany prawdopodobnie przed 1842 r. i Matka Boża Różańcowa malowana w 1866 r. W prawym: św. Antoni malowany przed 1842 r. i Serce Jezusa z 1895 r.

- Chrzcielnica kamienna z płaskorzeźbą przedstawiającą Chrzest w Jordanie, ludowy barok (XVIII w.);

- Ambona rokokowa z II połowy XVIII w., z fragmentami ornamentów barokowych z II połowy XVII w.

- Organy z 1850 r., wykonane w Starym Sączu;

- Fotel barokowy zakupiony w XVIII w.;

- Barokowy obraz św. Józefa (XVIII w.);

- Krucyfiksy barokowe z XVIII w.;

- Dwa cynowe, XVIII-wieczne lichtarze;

- Miedziany kociołek na wodę (XVII/XVIII w).

Warto wiedzieć:

- Na kościelnym dziedzińcu znajdziemy wiekowy pomnik przyrody – lipę mającą 660 cm obwodu.

<? //Treść podstrony ?>